

Murvai Barbara beszámolója a berlini szakmai gyakorlatról

2016.04.03-04.22. VSZC-Madách Imre Szakiskolája-Gödöllő

04.03. A Keleti pályaudvarról elindult a vonatunk 20:05-kor. Nagy izgalommal vártam és jól éreztem magam, bár vártam a végét, mert fárasztó volt.

04.04. Megérkeztünk Berlinbe a főpályaudvarra, már az üvegépület nagyon megfogott, mert ebből is látszódott, hogy nem otthon vagyunk. A GEB irodából Ági néni, az önkéntes és a párja jött elénk. Nagyon kedvesek voltak, mindenkit köszöntöttek. Elmondták, hogy fog kinézni a mai napunk. Majd készült egy csoportkép rólunk, amin még az látszik, hogy 22 egymást nem ismerő ember szerepel. Elkísértek minket a szállásunkra az Indira-Gandhi 13. számba, amit rögtön otthonosnak találtam. Lepakolás után elkísértek minket az irodájukba. Közben mondták, hogy figyeljük meg az utat, hogy megtanuljuk azt. A GEB irodában nagyon barátságosan köszöntöttek minket. Elmondták, hogy mi ennek a projektnek a célja és hogy mit várhatunk tőle. Megkérték, hogy mutatkozzunk be, egyéneként felmérték a nyelvtudásunkat. Egy játékkal tettek minket próbára, aminek ilyen fáradtan nem nagyon örültünk először. Beledobtak minket a mély vízbe, mert egy olyan játék következett, ahol viszonylag egymástól messze lévő nevezetességeket, érdekességeket kellett megkeresnünk, lefotóznunk, írni róluk. Itt még érezni lehetett, hogy a 2 iskola széthúzva verseng egymással, azért, hogy vajon ki teljesíti legjobban a feladatot. Utána visszamentünk az irodába és ott kiderült, hogy eggyel több jó választ adtak a Giorgiosok, aminek hangot is adtak. Nem is értettük ezt a versengést. A nap végén volt az első közös megbeszélésünk.

04.05. Az első munkanapomon szerencsére kiderült, hogy Lívivel, a húgommal egy szalonban dolgozhatunk. Sajnálatosan késtem egy picit a HAIRRIET'S nevű munkahelyemről, mert még problémám volt a közlekedéssel. Picit eltévedtük, de a tanárnőmmel, Adri nénivel és a kinti szervezővel, Artúrral folyamatos telefon kapcsolatban voltunk, így megoldottuk. Végre megérkeztünk és ők ott vártak minket, hogy bemutathasson minket a szalon vezetőjének és a személyzetének. Mi itt is maradtunk és elmondták, hogy a 3 hét alatt mi lesz a dolgunk. A hosszú út miatt elég későn értünk haza. Itthon a szálláson már nagyjából folyt az élet, de mi is bekapcsolódva elmondhattuk az élményeinket az esti megbeszélésen.

04.06. Több mint egy órát utaztam az Ahrensfelde állomásnál lévő munkahelyemig. Mivel én már gyakorló fodrász vagyok, vendégek haját is moshattam és vághattam. A fejmosóval meggyűlt a bajom, mert otthon ilyen nincs. 2 központi fejmosó van az üzlet közepén. Míg otthon külön fejmosó rész van és elsőnek oda kísérik a vendéget, majd mosás után átkísérik a tükörhöz, itt a fejmosót húzzák és forgatják a vendégekhez. Ami még furcsa volt számomra, hogy itt a fodrászok már most kozmetikusok is, míg nálunk ez még csak gyerekcipőben jár. Kisebb kézremegéssel csináltam meg egy vendég szemöldökét, annak ellenére, hogy gyakorlott vagyok

benne, mert az ismerőseimnek is rendszeresen én csinálom. Amit még furcsának találtam, hogy annak ellenére, hogy mennyire pörgős munkatempóban dolgoznak, mégis hagynak időt a pihenésre közben. Sokkal előbb odarendelik a vendéget és ez nem tűnik problémának. A szakmai dolgokban is láttam érdekességeket, eltéréseket, jó és rossz irányban is. Nem tetszik, hogy elnagyolva vágnak haját, mert sokkal merevebb hatást eredményez. A melírozás sem precízen zajlik, összevisszaság jellemzi. Míg nálunk pontos leválasztás és sok előzetes megbeszélés zajlik a vendéggel, addig itt ennek is az ellenkezőjét veszem észre. Ettől függetlenül nem mondanám, hogy nem tanultam új és hasznos dolgokat az eddigiek során. Szomorúan vettem észre, hogy mi érünk haza legkésőbb. Mert épp hogy beléptünk az ajtón, már mehettünk is a megbeszélésre.

04.07. Mai nap inkább a húgomé volt a főszerep, nekem pedig a megfigyelés jutott. Ezalatt volt idő, hogy szembesüljek azzal, hogy nyelvileg még fejlődnöm kell, mert voltak belőle kisebb nehézségeim. Inkább a köznapi nyelvet kell használnom, pedig arra számítottam, hogy a szakmai nyelv kerül előtérbe. Picit előbb sikerült hazaérni, mint eddig. Ennek örültem, mert volt idő a többiekkel ismerkedni, nevetgélni. Már érezhető, hogy nem két csapat vagyunk, hanem kezdünk összeszokni. Kisegítjük egymást, míg ők szakácsként főznek ránk is, addig cserébe mi csinósítjuk a hajukat. A tanárnőék is élvezik ennek a jótékony hatását. Nem gondoltam volna, mikor kijöttem, hogy egy ilyen remek csapat részese lehetek. Voltak nehézségek, összetűzések, mert itt derült ki, hogy legtöbben erős egyéniségek vagyunk. De eddig mindig mindenki eljutottunk a probléma megbeszélés szintjére. A tanárnők óvó anyukákként ezekben a helyzetekben is mellettünk álltak és segítettek terelgetni a helyes irányba. A mai nap is volt mit megbeszélni egymással az esti gyűlésen.

04.08. Ezen a napon inkább babafejéssel töltöttük az időt. Újra tanulónak éreztem magamat, de nem bánom, mert ismét tanultam új dolgokat. Nagyon tetszett, hogy berakásnál csipesz helyett, dauer tűvel tűzik meg a haját, így kikerülve a minimális törés lehetőségét. Ezt biztos alkalmazni fogom otthon. Hamar elment ez a nap. Hazajöttünk és mindenki a megbeszélés után fáradtan feküdt az ágyba.

04.09. Ez szintén egy kevésbé mozgalmas és fárasztó nap volt. Inkább a szakmáról beszélgettünk a munkatársakkal, míg a húgom babafejézt. Én is tudtam nekik új dolgot mutatni, ami szerintem tetszett is nekik. Egyszerűbb és gyorsabb módot mutattam a gyűrűzésre, amit ők nem így tanultak. Jó érzéssel töltött el, hogy esetleg hagyok itt magamból egy kicsi darabkát. Ma végre munka után fel tudtuk fedezni az Alexanderplatz-ot. Ettünk helyi ételeket, leginkább wurstokat. Találkoztunk kint élő magyarokkal, akik elmondták, hogy élnek a mindennapjaikat. Ezen a ponton úgy éreztem, hogy én is itt szeretnék majd élni. De a pontosságot és a Magyarországon használt dolgokat nem tudnám feladni, de ugye 2 kultúra találkozásánál a kiérkezőnek kell engednie. Bizonytalan vagyok benne, hogy menne-e nekem és szeretem a hazámat, hamar honvágym lenne, mert most is érzem egy kicsit. Hazaérkezéskor tanáraink megint összehívtak minket. Már monotonná vált, hogy minden este pontban 10-kor menni kell és ugrasztanak. Sokszor nyűgösen megyünk,

mert ez mégiscsak kötelező dolog. De a végén úgyis mindenki jó hangulatban hagyja el a termet, hiszen most már olyan, mintha egy nagycsalád ülne össze, hogy megbeszélje kivel, mi történt aznap.

04.10. Későn és nyugősen keltem a tegnapi rajcsúrozás után. Sokáig voltunk fent, zenét hallgattunk, játszottunk, beszélgettünk a nappaliban. Általában itt gyűlünk össze, ez a közösségi terünk. Szegény tanárokat se hagytuk aludni, mert ébren maradtak, amíg mi le nem feküdtünk aludni. A mai napot pihenéssel és a közeli tó, a Weissensee körbesétálásával töltöttük páran. Még ezen a napon sem maradt el a hagyományos megbeszélésünk.

04.11. Hétfőn is nyugisabb volt a napunk. Egy kisebb csapatba összegyűlve elmentünk feltérképezni a várost. De szintén az Alexanderplatz-on kötöttünk ki. Az itt élők számára, úgy vettem észre, hogy nagyon kedves ez a hely. Hisz nagyon sok minden megtalálható itt. A boltoktól a közeli nevezetességekig minden és nem utolsó sorban nagyon sok nemzet keveredik és nagyon tetszik, hogy így tudnak egymás mellett élni. Hazaértünk és egy szakács csapattársunk, Szabi Milánói makarónival várt bennünket, mert megjegyezte, hogy nekem és a húgomnak is ez a kedvence. Nagyon kis cuki gesztus volt. Teli pocakkal megbeszéltek a napi dolgokat. Hogy cserébe adjunk is valamit, levágtuk a Szabi haját, aminek ő is nagyon örült és tetszett is neki.

04.12. Az eddigi pihenős napok után egy keményebb következett. Rengeteg vendéget adtak át nekem, amin meglepődtem. Úgy éreztem magam, mintha egy itteni dolgozó lennék, szinte minden feladatot elláthattam. Kaptunk borraivalót is, aminek nagyon örültünk. Jó érzéssel töltött el, hogy tetszett nekik a munkám és ennek látszata is volt. Megint csak egy hosszú utazás után haza értünk végre. Itthon megint folyt az élet érkezésünkkor, de lassan megszokjuk és belerázódunk a helyzetbe. Kisseb lepihenés, beszélgetés után szintén következett a megbeszélés. Ezután a már összekovácsolódott csapatunk jött össze ismét. Beszélgettünk, nevetgéltek, meséltünk egymásnak már az otthoni dolgokról is, egyre bensőségebb a hangulat.

04.13. Ma egész nap babfejeket gyakorolhattunk. A szalonvezető megmutatta először, hogy aztán mi is meg tudjuk csinálni a feladatokat. Fontunk, berakást gyakoroltunk, daueroltunk, egész fejen gyűrűztünk, majd frizurát kellett kifésülni. Nagyon meglepődtem, mert alapvetően mindent másképp csinálnak, mint mi. Azt hittem, hogy az első pár nap sokkja miatt érzem így, de még mindig döbbenettel tölt el a dolog, hogy itt mennyivel másabb minden. Mindig fél 9 felé érünk haza, ekkor már csak vacsorázni van időnk és a napot ma is gyűléssel zártuk. Utána a már csoporton belül megszokott egyéni beszélgetés, nevetgélés mintha már ez is rutin lenne, úgy megy mindenki a nappaliba. Egyre szorosabb kapcsolatok köttetnek, barátságok, esetleg kibontakozó szerelmek. Jó látni, ahogy mindenki alkalmazkodott a helyzethez. Nem gondoltam volna, hogy ennyire egymásra találunk! Mint kiderült

véletlen vagy nem, ki tudja. Sokan ismerjük egymást ismerősök, barátok által közvetetten. Ez is meglepett! Kicsi a világ!

04.14. Ma át kellett költözni egy másik szállásra reggel. 3 napig leszünk itt. Nehéz volt a sok csomagunk, lepakoltunk és innen mentünk munkába, ami eddig se volt egyszerű, nem könnyítették meg a dolgunkat. Ennek ellenére jól és gyorsan telt a nap, egyre otthonosabban mozgunk a szalonban is. Hazaérve megvolt a megszokott megbeszélés, kicsit furcsa volt az új helyen, hiányzott a közösségi szoba. Picit elzárva éreztük egymástól magunkat.

04.15. Erről a szállásról hamarabb beérünk a munkába, ez nagyon jó így. Egyébként a városközponttól távol vagyunk és a szállás minősége se megfelelő. Hiányzik a kuckónk és a többiek társasága, mert itt nincsen közös helyiség, ahol szokás szerint együtt lehetnénk. A kicsi csapatunk már nagyon jól összeszokott és hiányzik a közös főzés és az együtt nevetgélés. Ezen a napon „lightos” feladatokat kaptam, többnyire hajtat mostam és figyeltem az oktatókat. Este Adri néni szobájában tartottuk a megbeszélést.

04.16. Ma volt a heti utolsó munkanapom, amikor is hajtat mostam, szárítottam és vágtam. Majd találkozónk volt a Világóránál, ahonnan városnézésre indult a csoportunk. A Reichstag tetszett a legjobban, szép épület. Még ezt követően a lányokkal elmentünk shoppingolni, bár elég fáradtak voltunk. Vacsorára értünk haza és már kezdődött is a megbeszélés a tanárnő szobájában. Utána a szokásos beszélgetést jött, de nem volt ugyanaz, mint a másik helyen! Valahogy ezt senki se érzi a magáénak. Nem otthonos, sőt egyenesen ridegnek, barátságatlanak mondanám.

04.17. Visszaköltöztünk a régi szállásunkra, ahol nagyon meglepődtünk, mert még itt voltak a bérlők és sajnos nem tudták, hogy mi mikor érkezünk. Mégsem lett belőle probléma, mert a tanárnők megoldották és kaptunk egy szobát, ahová mindent bepakolhattunk 14 óráig. A tanárnőkre nagyon számíthatunk, mert minden felmerülő problémát megoldanak. Ismét nyakunkba vettük ezt a szép várost és elmentünk a falhoz és a SPREE folyóhoz. Nekem ez volt a személyes kedvencem, valamiért megnyugtat. Majd délután visszaértünk a szállásra és végre elfoglalhattuk kedvenc lakunkat. Újra berendezkedtünk, kipakoltunk és kezdődött a megbeszélés az étkezőben, ahol úgy szeretünk lenni és végre teljesnek éreztünk mindent. Ahogy visszajöttünk, mindenki azt mondta, hogy nyugalommal tölti el ez a hely. Most itt ez az otthonunk Berlinben és ugye mindenhol jó, de legjobb otthon.

04.18. Reggel furcsa volt újra meg szokni, hogy megint többet kell utaznunk, hisz a másik szállás után innen újra többet kellett utaznunk, ami picit bezavart minket. Ebből a szempontból sok mindenkit bezavart a költözés kicsit szanaszét hangulat jellemzi a csapatot. A mai reggelen mindenki feszültebb, ingerlékenyebb, szerintem most kezdjük egyre jobban érzékelni az otthoniak hiányát. Ez után A.platzon hűgommal egy olyan dolgot fedeztünk fel, ami nagyon tetszett: rengeteg cd-jét áruló még fel nem fedezett tehetség próbálkozik eladni magát és bemutatni élőben mit tud.

Egyszerűen lenyűgözött, nálunk is találkozni hasonlóval csak sajnos a közönség különbözik. Míg nálunk vagy süket fülekre vagy lehurrogásra számíthat az ember, itt ritmusra ringatózó buzdító emberek sokasága támogatja a tehetségeket, ha akad is, akinek nem tetszik, nem nyilvánítja ki azt csak odébb áll, teret hagyva másoknak odébb áll. Ha megkérdeznék tőlem, mi tetszik Berlinben, biztos ez lenne az első, amit rávágnék, hogy itt az emberek tudnak egymás mellett békében élni, elfogadva a másikat olyannak amilyen. Nem néznek meg, ha furcsán öltözködsz vagy más a bőrd színé, ha hangosan énekelve kiállsz az utcára vagy épp a rajzaidat árulod, ha skót szoknyában dudálsz egy szál magad, és sorolhatnám. Láttam pár érdekes, de mégis fantasztikus dolgot itt. A MÁSIK FELTÉTEL NÉLKÜLI ELFOGADÁSA. Magyarország ebből a szempontból tanulhatna, na de visszatérve a mély gondolataimból, amik ettől a pillanattól itt létem alatt végig kavarnak bennem. Ezek után hazaértünk megosztottam a többiekkel és a tanárnőkkel ezt a meglátásom. Sokan egyet értettek, persze volt, aki nem, de ez mellékes, ezután megbeszélés a szokott időbe, majd alvás.

04.19. Ezen a napon, amint beértünk a munkahelyre, pörgős munkatempó fogadott minket. Amint lepakoltunk, már dolgoztunk is, alig volt időnk bármi másra. Mai nap inkább a fodrászok keze alá dolgozva töltöttük a napot. Hazafele az otthoniaknak vásároltunk szuveníreket, nagyon sok jó kis boltot találtunk. Hazaérve szintén már otthon volt az egész csapat, itt szembesültünk azzal, hogy nem csak mi vásároltunk ma az otthoniaknak. Sokat nevtünk, hülyéskedtünk. Már most érzem, hogy hiányozni fognak, ha mindenki megy haza a saját kis életébe. Adrienn néni, a tanárnő erre mondott nekem valamit, ami nagyon megfogott. Sok emberrel találkozunk, valamiért, nem tudni miért, talán csak, mert tanulnunk kell egymástól valamit, de nem maradhatunk együtt, hisz van saját életünk. Mindenki csak annyit vesz át a másiktól, amennyire szüksége van és átrakja a táskájába, aztán ezzel a tapasztalattal gazdagodva odébbáll. Éppen hogy csak súroljuk egymás életét egy pillanatra, hogy megtanuljuk, amire szükségünk van a továbbiakra, ami még előttünk áll. Ezután szintén esti megbeszélés és most alvás helyett ismét tovább maradtunk fent.

04.20. Ma szintén pörgős napunk volt, de ezúttal babafejeztünk és felmérték eddig mit tanultunk, aztán hamarabb elengedtek a szokásosnál. Hazaérve szokásos beszélgetés a többiekkel, kicsit főzőcskéztünk, majd sétáltunk a közeli parkba. Siettünk, hogy haza érjünk időben a megbeszélésre, ami mint mindig, szokott időben 10-kor kezdődik. Tanárnőék már izgalommal vártak minket, hogy beszámolhassanak a hamarosan bekövetkező hazautazásról és az evvel járó dolgokról.

04.21. Ma izgatottan keltem, hisz tegnap tanárnők mondták, hogy, ha megkapni nem is, de megtekinthetjük a bizinket, vagy minek is hívják ezt. Utolsó nap a munkahelyen, evvel a főnök is tisztában volt szerintem, emiatt kímélt minket a munkától. Sokat beszélgettünk, kérdezősködött a kint létünkről. A búcsúzás is eljött, otthonról hoztunk Hungarikumot, ami a húgom és az én estemben egy Tokaji aszú volt. A főnök, Harriet nagyon örült neki, kedvesen hátat simogatott, kezet fogott és jó

utat kívánt a haza útra. A szállásra érve izgatottság fogott el, hogy tudtam hamarosan meg tekinthetem, ha lehet így fogalmazni eddigi munkám gyümölcsét. Ez meg is történt, a kinti önkéntes Ági elhozta nekünk. Mindenki örült ezután is volt vígalom, az utolsó estének jókedvben telő beszélgetés, zenehallgatás lett a vége, míg mindenki aludni nem tért.

04.22-23. A pakolás napja: furcsa érzésekkel a szívemben keltem ma reggel. Hisz kettőség van bennem. Örülök, hogy végre láthatom az otthoniakat a családom, és elmesélhetem ezt a rengeteg élményt tapasztalatot, de szomorúságot érzek, hogy búcsút kell vegyek ezektől a remek emberektől, tanároktól és ettől az országtól, várostól. Ezen töprengtem pakolás közben, hol elmosolyodva, hol picit megkönnyezve emlékszem vissza az itt eltöltött pillanataimra. Elindulva a szállásról is végig emlékképek kísérek. Az M4-es villamos, ahogy a csapattal és a tanárokkal utaztunk az Alexanderplatz, ahol annyi közös élményem volt mindenkivel, majd a pályaudvar, ahol elkezdődött minden, mikor leszálltunk ebbe a csodálatos országba. Amikor még senki nem sejtette volna, hogy picit bánattal a szívében fog felszállni a vonatra, hogy hazautazzunk, hogy ennyi idegen ember egy nagy családdá kovácsolódik, hogy ennyi mindent átélünk majd együtt. Rengeteg emlék, rengeteg tanulság. Igaz ezért jöttem, hogy szakmailag több legyek ettől az úttól és tanuljak, ez meg is történt, de ettől sokkal többet kaptam. Több lettem emberként ettől az úttól! Köszönöm, hogy itt lehettem, és hogy átélhettem ezt a csodálatos dolgot! Életem szóla emlék és tanulság, amit magammal viszek innen!

